

РЕШЕНИЕ

№ 2974

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-E, в закрито заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

Членове: Нели Алексиева
Диляна Господинова

като разглежда докладваното от Мирослава Кацарска Въззивно гражданско дело № 20221100511262 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 и следващите от ГПК.

Образувано е по жалба, вх. № 045444/02.08.2022 г., подадена от длъжника П. М. Б., ЕГН *****, чрез пълномощниците адв. Й.С.Л.-П. и адв. Г.С.Х., срещу Разпореждане от 13.06.2022г. по изпълнително производство под №7617/2016г. по описа на ЧСИ Н. М., с което последният е отказал да прекрати производството по цитираното по-горе изпълнително дело на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК поради неизвършване на изпълнителни действия в продължение на повече от две години. Жалбоподателят поддържа, че е налице незаконосъобразен отказ да се приложи императивната норма на чл. 433, ал.1 т.8 от ГПК. Изтъква, че по делото не са извършвани изпълнителни действия в продължение на повече от 2 години - в периода от 29.09.2016г. до 02.09.2019г., т.е. период от почти 3 години, през които вискателят се е дезинтересирал от вземането си. Предвид горното претендира отмяна на отказа и прекратяване на изпълнителното производство.

Вискателят „Т.С.” ЕАД, ЕИК ***** оспорва жалбата по съображения, изложени в писмен отговор чрез процесуалния си представител – юриск. Н.,

като претендира отхвърлянето ѝ по съображения, подробно изложени в писмено възражение. Твърди, че в хода на изпълнителното производство, дружеството е предприемало действия, чрез депозиране на молби за извършване на конкретни изпълнителни действия, с цел удовлетворяване като взыскател и това е осуетило настъпването на давността. Освен това се позовава, че поради обявеното извънредно положение на територията на Република България и съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, изменен с Държавен вестник бр. 34 от 09.04.2020г., за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат определени изрично посочени срокове и следва да бъде приспаднато времето от 2 месеца и 1 седмица от 2020г.

ЧСИ Н. М. е депозирал подробни писмени мотиви, в които сочи, че жалбата е процесуално допустима, но неоснователна по изложените съображения.

Съдът като обсъди доводите на жалбоподателите и материалите по приложеното заверено копие от изпълнителното дело, намира за установено следното:

Производството по процесното изпълнително дело е образувано по молба на взыскателя „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, въз основа на Изпълнителен лист, издаден на 20/03/2015 г. по гражданско дело № 66937/2014 г. на Софийски районен съд, 113 състав / срещу длъжниците П. М. Б., ЕГН *****, С. М.А Б.А, ЕГН ***** и Р. К. Б.А, ЕГН *****, които да заплатят разделно, всеки един от тях, както следва: П. М. Б., ЕГН ***** - 1/6 част, С. М.А Б.А, ЕГН ***** - 1/6 част, Р. К. Б.А, ЕГН ***** - 4/6 части от следните суми: 1730.90 лева - главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03/12/2014 г. до окончателното изплащане на задължението, 116.99 лева – договорни лихви, 336.96 лева - присъдени разноси, както и разноските по изпълнението. С молбата за образуване на изпълнително дело взыскателят е възложил на частния съдебен изпълнител на основание чл. 18 от Закона за частните съдебни изпълнители да проучи имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, както и да определи способа на изпълнение. С разпореждане от 05.08.2016 г. /стр. 9/ е образувано изпълнителното дело, разпоредено е да се изпрати съобщение по чл. 191 от ДОПК до НАП, да се

направят справки за имущественото състояние на длъжника, да бъде изпратена покана за доброволно изпълнение. До длъжника П. М. Б., е изпратена Покана за доброволно изпълнение с изх. № 194067/29.09.2016г., която не е връчена. Покана за доброволно изпълнение с изх. № 048183/14.03.2017 г. /стр. 37/, е връчена лично на длъжника П. М. Б., в кантората на ЧСИ Н. М. на 14.03.2017 г. С разпореждане от 29.09.2016 г. /стр. 16/ е наложен запор върху вземането за трудово възнаграждение на длъжника П. М. Б., дължимо му от неговия работодател ЕТ „Профит - П.Д. - К.Д.“, ЕИК *****, като е изпратено запорно съобщение до третото задължено лице. С разпореждане от 17.09.2018 г. /стр. 38/ е насрочен опис на движимите вещи на длъжника П. М. Б., находящи се на адрес - гр. София, ж.к. *****, като е изпратена призовка за принудително изпълнение /стр. 39-39.1/, но същата не е получена. С молба с вх. № 088401/02.09.2019 г. /стр. 44 от изп.дело/ взыскателят „Т.С.“ ЕАД, е поискал да бъде извършена справка за наличие на трудов договор на длъжниците, както и да бъде насрочен и извършен опис на движимото имущество на длъжниците. С разпореждане от 08.10.2020 г. /стр. 48/ е наложен запор върху вземанията по всички левови и валутни банкови сметки, открити от длъжника П. М. Б. в „Банка ДСК“ ЕАД и „Обединена българска банка“ АД. С разпореждане от 08.10.2020 г. /стр. 51/ е насрочен опис на движимите вещи на длъжника, находящи се на адрес - гр. София, ул. „*****, като е изпратена съответната Призовка за принудително изпълнение /стр. 52/, но не е получена редовно. С молба с вх. № 063582/07.10.2021 г. /стр. 57/ взыскателят „Т.С.“ ЕАД е поискал отново да бъде извършена справка за наличие на трудов договор на длъжниците, да бъде извършена справка за наличие на банкови сметки, както и да бъде насрочен и извършен опис на движимото имущество на длъжниците. С Разпореждане от 30.11.2021 г. /стр. 58/ е насрочен опис на движимите вещи на длъжника, като е изпратена съответната призовка за принудително изпълнение /стр. 59-59.2/, но същата не е получена. На 09.06.2022 г. е депозирана молба с вх. № 032205/09.06.2022 г. /стр. 63/ от длъжника П. М. Б., с което е поискано прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК поради неизвършване на изпълнителни действия в продължение на повече от две години. С разпореждане от 13.06.2022 г. /стр. 64/ ЧСИ е отказал да прекрати изпълнителното дело, като за същото длъжника е уведомен на 23.06.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е процесуално допустима, изхожда от легитимирана страна и е срещу акт, подлежащ на обжалване съгласно чл.435, ал.2, т.6 от ГПК. С влизането в сила на 01.03.2008г. на новия ГПК обхватът на обжалване действията на съдебния изпълнител е ограничен значително в сравнение с ГПК (отменен). В чл. 435 от ГПК законодателят е предвидил императивно и казуистично кои действия на съдебния изпълнител може да се обжалват по този ред и съответно от кои страни. Съгласно чл. 435 ал. 2, т. 6 от ГПК длъжникът може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да спре, прекрати или приключил принудителното изпълнение. Разпоредбата на чл. 435, ал. 2 от ГПК е императивна и не може да се тълкува разширително. Не е предвидена правна възможност за обжалване и на други действия, с които длъжникът счита, че са нарушени правата му, тъй като в ГПК няма обща разпоредба даваща възможност за обжалване на всички действия на съдебния изпълнител, които страната по делото счита, че са незаконосъобразни. Жалбата срещу действията на ЧСИ съгласно чл.436, ал.1 от ГПК се подава в едноседмичен срок от съобщението за извършеното действие. Предвид горното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 433, ал. 1 т.8 от ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Следователно предпоставките за прекратяване на изпълнителното производство в тази хипотеза са няколко и са кумулативни: да е образувано изпълнително дело, в течение на две години вискателят по това изпълнително дело да не е поискал извършване на изпълнителни действия. Идеята на законодателя с въвеждането на основанията за прекратяване по чл. 433, ал.1 т.8 от ГПК е да бъдат прекратени тези производства, вискателят по които, с пасивното си поведение демонстрира незаинтересованост от събирането на вземането. В тази връзка, с ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС се посочва кои изпълнителни действия се считат за прекъсващи давността. Понятието за давност има отношение към перемпцията, дотолкова доколкото с

горецитираното ТР се приема, че погасителната давност започва да тече от последното изпълнително действие. Именно то е и началният момент на двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Но погасителната давност в единия случай за самото вземане е регламентирана в ЗЗД и нейното установяване става по реда на чл. 439 ГПК извън изпълнителния процес, а перемпцията настъпва с изтичане на две годишен срок на бездействие, но в рамките на образувано изпълнително дело.

В случая съдът намира, че са напълно ирелевантни изтъкнатите от вискателя доводи относно обявеното извънредно положение на територията на Република България и Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, изменен с Държавен вестник бр. 34 от 09.04.2020г., според който за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат определени изрично посочени срокове и следва да бъде приспаднато времето от 2 месеца и 1 седмица от 2020г. Този период не е в рамките на визирания, в който според длъжника няма изпълнителни действия и е настъпила перемпция. Спорният период според длъжника, така както е сезирал ЧСИ с искането за прекратяване е до 02.09.2019г., когато действително е подадена молбата с вх.№ 088401/02.09.2019г. Същевременно съдът намира, че е видно от данните по изпълнителното дело, че разпореждане от 29.09.2016г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника Б., за който вискателят е платил по сметка от 06.10.2016г., изготвена от ЧСИ и видно от документа – справка, такса по т.9 в размер на 18 лв. с ДДС. В случая е предприето изпълнително действие, за което вискателят е заплатил таксата по него и не може да се приеме, че е налице бездействие. Налице е и следващо предприето изпълнително действие от страна на съдебния изпълнител, а именно видно от разпореждането от 17.09.2018г. и изпратените съобщения за принудително изпълнение, включително на длъжника Б., е насрочен опис на движими вещи на 13.11.2018г. Следователно и към 17.09.2018г. е предприето изпълнително действие. В тази връзка, с ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС се посочва кои изпълнителни действия се считат за прекъсващи давността. Съобразно разясненията в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на

всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, като по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител, като такива са насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н., водещи до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекратяването по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК е санкция за бездействието на вискателя да е активен в производството по изпълнението и т.я е допустима само когато вискателят има задължение да поиска извършването на изпълнително действие. Това задължение е налице при образуване на изпълнителното производство или когато вече поисканото такова действие не е дало резултат. Същото не е налице когато вискателят е поискал извършването на изпълнителни действия до приключването на същите. Затова ако вследствие на поисканото изпълнително действие е налице удовлетворяване на вземането на вискателя, той не е задължен да поиска ново изпълнително действие и не може да започне да тече срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Такъв срок ще тече от момента, в който поисканото изпълнително действие приключи без вземането да бъде реализирано или без да доведе до пълното му удовлетворяване, като в този смисъл има и практика на съдилищата, обективизирана в опр. № 356/14.05.2020г. по гр.д.№3599/2019г., 4г.о. на ВКС и мн.др. В този смисъл в случая при подаване на молбата вискателя е направил изявление за възлагане на ЧСИ по чл. 18 от ЗЧСИ и

доколкото е налице такова всяко действие на ЧСИ, което прекъсва давността по смисъла на закона и съобразно тълкуванията от ВКС е действие, от изтичане на което следва да се съобразява нов двугодишен срок. При положение, че съдебният изпълнител не бездейства, а предприема принудителни действия за осъществяване на изпълнението, не може да се приеме, че вискателят е длъжен да иска нови такива, а би бездействал само при нереализиране на предприетите действия и то в двугодишен срок. В случая е наложен запор през септември 2016г., за който на 06.10.2016г. са платени такси от „Т.С.“ ЕАД а през септември 2018г. /17.09.2018г./ е насрочен опис на движими вещи, т.е. налице са предприети в рамките на възлагането на ЧСИ изпълнителни действия и поради това докато съдебният изпълнител е извършвал такива не се е стигнало до перемпция, тъй като вискателят има задължение да изисква действия само при бездействие, но не и когато са налице изпълнителни действия.

В конкретния случай предпоставките за прекратяване по чл. 433, ал.1 т.8 от ГПК не са налице, тъй като няма двугодишен период, който да е от датата на образуване на изпълнителното дело и в който вискателят да е бездействал. Предвид горното съдът намира, че жалбата и доводите по нея са неоснователни и отказът на ЧСИ да прекрати изпълнителното производство на това основание следва да бъде потвърден. Разноски не се следват на жалбоподателя с оглед изхода на спора, а ответната по частната жалба страна не е поискала присъждане на такива и също не се следват.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата с вх.№ 045444/02.08.2022 г., подадена от длъжника П. М. Б., ЕГН *****, чрез пълномощниците адв. Й.С.Л.-П. и адв. Г.С.Х., срещу Разпореждане от 13.06.2022г. по изпълнително производство под №7617/2016г. по описа на ЧСИ Н. М., с което последният е отказал да прекрати производството по цитираното по-горе изпълнително дело на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК

Решението съгласно чл. 437, ал. 4 от ГПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

Да се изпрати препис от същото на ЧСИ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____